

vihdoinkin hän saa nojautua tuohon jäntevään käsihartteen... He artelevat hiljalleen meren rannalla. Ei, täällä he ovatkin! Eikä hän välitä vähääkään vaikka paikalla putoaisikun vain saa yhdessä pudota... turvautua häneen...

— Pelkäätkö...? kuuli hän äkkiä sydämellisen äänen.

Hän havahtui unelmistaan, katsahti Marcusta loistavien silmien ja kuiskasi aivankuin huumaantuneena:

— En... en minä nyt pelkää...!

Sitten hän hämmästyneenä rohkeudesta käänsi kasvonsa toisaalle.

Marcus tunsi taas tuon oudon tunteen valtaavan sydämensä. Hän aukaisi jo suunsa sanoakseen jotakin, mutta silloin hän näki Julian tuijottavan alaspäin, kuuli hänen hämmästyneenä huudahtavan:

— Mitä, katsokaa—

Syvällä alapuolella näkyi jotain peilottavan suurenmoista... Virta... penikulmia leveä virta — ikäänkuin hehkuava metallimassaa... Siinä näkyi tummanpunaista rautamalmia, valkeanhehkuva terästä, harmahtavaa lyijyä, hirkäisevän keltaista kultaa; toisinaan nousi sen pinnalle pikimustia läiskiä, ikänsä kuonakerroksena. Poreillen ja kuohuen näytti tuo kamottava koski vyöryvän eteenpäin — eikä sen loppua näkynyt...

— Mitä... mitä tuo on...? — sopersi Julia kalpein huulin.

— Savua — siinä menee meidän pääkaupunkimme! — vastasi Marcus värisevällä äänellä.

— Mutta... se hän hehkuu...? — kysyi Julia liikuttuneen vallassa.

— Aurinko.

Julia huudahti hiljaa. Nyt vasta hän huomasi, että aurinko palstoi siänseltä taivaalta — ja siellä alhaalla oli taivass olut täydessä pivenessä!

— Kuinka korkealla me olemmekaan...? kysyi hän jännittyneenä.

Marcus vilkaisi korkeusmittariin ja vastasi tyneesti:

— Kolme kilometriä.

Julia katsoi tuota suurenmoista näkyä aivankuin haltioituneena koneen syöksyessä eteenpäin hurjaa vauhtia. Julius huokasi raskaasti; hän ei puhunut sanaakaan — hän näytti sairaalta.

Ensimmäisen määräpaikan piti olla nyt lähellä, ja Marcus pelkäsi että kaupunki olisi peittynyt savuun.

Hetken kuluttua alkoi osa kaupunkia näkyä; toinen puoli näytti hukkuu tuohon äärettömään savuvirtaan! Laskeutumiskenttä oli kuitenkin savuton.

Heti kun he olivat laskeutuneet, kysyi Marcus vartiosotilailta, mikä se tavattoman suuri kansanjoukko N:n torilla on. Hän sai tietää et'ä siellä oli kokous—kaupunki oli täydilleen valankumouksellisten hallussa! Sotaväestä olivat vain muutamat osastot ensin ryhtyneet vastarintaan, mutta sitten antautuneet...

Tuo tieto täytti heidän sydämensä ilolla ja Marcus huudahti reippaasti: — Odottakaa te vain täällä; Minä menen toimittamaan asiani — ja sitten lähdemme mahdollisimman pian I:hin!

Kapinallisten sotilasautolla lennätettiin hänet nopeasti torille. Juuri kun hän saapui sinne, kuului korviasärkevä huuto, josta erotti vain joitakin sanoja:

— Alas sota!
— Alas murhaajat!
— Alas, alas!

Hän oli tuonut mukanaan suuren tukun julistuksia, mutta täällä oli niitä miltei jokaisen kädessä. Ja hänestä tuntui, että kaupungin puoli miljoonaa asukasta oli kokoontunut tähän torille, kaikkialla väkijoukossa sotilaita — tuo näky saattoi hänen sydämensä sykkimään ilosta!

Nyt hän huomasi että miltei toisella puolella toria selosi puhujalavalla mies, joka alkoi taas jatkaa huutojen keskeyttämää puhettaan:

— Kun ajattelee, että täytyisi taas palata entiseen, niin luulee tukehtu-

vassa, tulevansa hulluksi... Tuntuu kuin koko luonakunta, koko maailman avaruus värjäisi tuskasta ja inhosta... Sillä tuo savu, tuo kamala käry nousee miljoonien ihmisten ruumiista! On aivan kuin kuuluisi tuosta kirkasta pienten lasten tukehtuneita hätähuutoja...

Marcus huomasi nyt vasta, että torillakin oli savua. Marcus ei ollut koskaan sen hajulista savua tuntenut — se oli ihmislihan käry...

Puhuja huusi taas läpitunkevalla, tuskan väräyttämällä äänellä:

— Vaikkei sitä kuuliskan—niin he huutavat sittenkin! Niin kauan kuin sotia on maan päällä, tulevat nuo sadattuhannet naiset ja pienokaiset huutamään vihvolla, tukehtuneella äänellä: Alas sota! Lopettakaa vihdoinkin joukkoteurastukset!

Lähetä oli heti hänen tultuaan juosut hakemaan jotain valankumouksellisten johtajaa. Marcus näki kuin unessa, että auton viereen tuli muutamia miehiä. Hän selitti lyhyesti asiansa ja nämä lupasivat heti lähettää parisataa autoa viemään apua.

Juuri kun auto lähti liikkeelle, kajahti tuhansista kirkkaista jatkuvaa mahtava huuto:

— Pois sota! Pois sota!

Marcus palasi takaisin lentokentälle kerton järkeytettynä ja riemukaana mitä oli kuullut ja nähnyt.

Suuri ilo täytti heidän jokaisen mielensä, ja Marcus jatkoi hiljaa aivankuin haltioituneena:

— Nuo uhrit eivät siis kuolleetkaan turhaan — heidän tuhkaansa nousee uusi, onnellisempi elämä...

Julia alkoi hiljaa itkeä. Ja hetken kuluttua lähtivät he täyttää vauhtia toista määräpaikkaansa köiden.

ONNI KUOLEMAN KESKELLÄ.

Kun he lähenivät I:n kaupunkia, muisti Marcus, että siellä oli viime vuonna valmistunut suuri loistohotelli, johon tulevaisuutta silmälläpitäen oli laitettu täydellinen laskeutumiskenttä lentokoneille. He päättivät mennä suoraan sinne. Marcus oli ääken puhunut Juliukselle, että tämä lähtisi heti tänne saavuttua jonnekin suureen muotiliikkeeseen ja käskisi tuoda kaikenlaisia naisten pukuja...

Marcus oli Antoniuksen neuvosta jokaiseen uuteen koneeseen itse valmistanut erään aivan pienen, helposti irtautuvan kappaleen, jota ei ollut piirustuksissa; se teki koneen käyttökelpottomaksi, kun se irrotettiin, eikä koneesta näyttänyt puuttuvan mitään. Nyt hän otti sen ja pletti taskuunsa.

Kun Julia nousi seisolleen, näki Marcus, että hänen kalpeat kasvonsa värähtelivät tuskasta ja hän istahti uudelleen...

Marcus kuiskasi muutaman sanan Juliukselle, joka riensi edellä hotellin. Ja kun hän ilmoitti, että valtakunnan ilmallaoston varapäällikkö on täällä loukkaantuneen rouvansa kanssa ja tarvitsee huoneiston, muutui ovenvartija tavattoman kohteliaaksi ja esitti hienoimman huoneiston: neljä huonetta, ikkunat kadun puolella ja loistava näköala yli kaupungin kahdeksannesta kerroksesta.

Julius suostui, ja hetken kuluttua tuli Marcus, kantaen sylissänsä Juliaa.

Hissi lennätti heidät nopeasti ylös korkeuteen; ovenvartija ja palvelijat aukaisivat kunnioittavasti kumarreilen ovet ja sulkiivat heti ne kun hän oli astunut tankkoiheen sisään...

Marcus näki, että Julia oli vieläkin raukea ja kalpea, ja hänet valtasi syvä sääli ja hellyys. Mitään ajattelematta istahti hän pehmeään sohvaan, pidellen yhä Juliaa sylissään kuin pientä lasta...

Julia alkoi hengittää nopeammin, kun hän katsahti Marcusta loistavien silmien, valtasi Marcuksen taas tuo sama, omituinen tunne: aivankuin tuo tyttö olisikin Aurella — nimi vain oli toinen; niinkuin hän ei enää surisikaan samalla tavalla kuin ennen — ettei hän olekaan mitään kadottanut.

Marcus tunsi piston sydämeessään: kuinka hän voi noin katkerasti loukkata Aurellan muistoa... Mutta tuo tunne ei poistunut.

Juuri silloin tunsi hän, että Julia puristi hiukan hänen kättään ja sitten kuiskasi hiljaisella, väriseväällä äänellä:

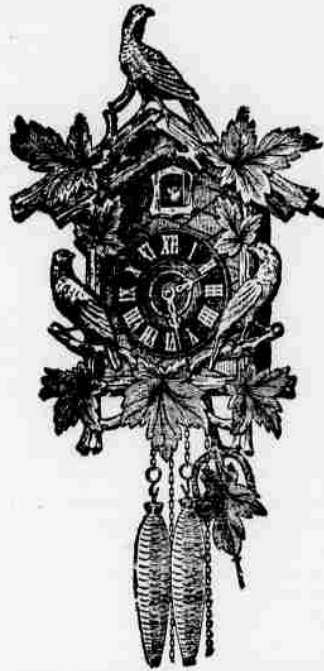
— Marcus... nyt minä taatoin kuolla.

— Miksei... mikat niin...? — änkytti Marcus hämmästyneenä.

— Olen niin sanomattoman onnellinen! Te elätte, elätte! Ja kun... kun olen teidän sylissäni...

Viime sanat hän oli kuiskannut tus-

HUOMATKAA! KUKKUKA KELLO HUOMATKAA!



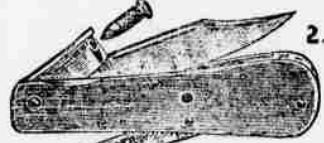
Kukkuka kello on parhain kello pitämään oikean ajan siksi, kun siinä ei ole vieteriä, vaan käyppi se kahden painon avulla, joilla kello vedetään kerran 24 tunnin ajalla. Kukkuka kello ei edistä eikä jätä sekunttiakaan vuorokaudessa. Tämän me taakamme. Se on hyvin tallellisesti valmistettu ja tehty kallisarvoisimmasta puusta. Tämä kello muodostaa huoneenne miellyttäväksi. Tullessaan siihen kohtaan missä kello lyöpi tunti, ovi lentää auki ja käki näyttäytyy, kauniilla äänellä laulaen ilmottaa tunteit, jonka jälkeen kello lyöpi tunti. Käki ilmaantuu joka tunti ja joka puolen tunnin kuluttua. Se ilmottaa puolet tunteit kerran ääntään. Tämä kello on niin arvokas teille, että me emme voi sitä tässä kaikkia kuvallakaan näin pienellä tilalla, mitä meillä on käytettävänä. Kun ystävänne näkevät tämän kellon seinällä, rientävät he varmasti myöskin tilaamaan sellaisen itselleen. Kukkuka kello on viimeinen saavutus kotien kaunistukseksi. Tyydyttävästi voitte sitä käyttää vähintään 25 vuotta. Meillä on niitä neljää lajia, No. 2:n hinta on \$12.95. Suurinta kokoa oleva kello on hyvin tallellisesti valmistettu, maksaa \$14.75. Jokainen kello on taattu. Muut liikkeet, jotka myyvät teille kukkuka kelloja, koettavat myydä teille jäljennöksiä. Jos tahdotte saada todellisen kukkukan kellon, niin tilatkaa suoraan meiltä. Me myymme teille todellisen kukkukan kellon hyvin halvalla hinnalla, joka tyydyttää varmasti teitä. Jos ette olisi tyytyväinen, me palautamme rahanne takaisin. Aikää viivytelkö, vaan heitä leikatkaa irti tämä ilmoitus ja merkitkää minkä hintaisen haluatte ja lähettäkää meille tulemaan ja liittääkää \$2.00 mukaan. Lopun voitte maksaa sitte, kun kello on saapunut kotinne. Mexicoista ja Canadasta tulee rahan seurata tilausta. Lähettäkää tilauksenne osoitteella:

UNION WATCH CO.,

748 No. Robey St., Dept. 16

CHICAGO, ILL.

Tahdotteko suojella kotianne, henkeänne?



Jos tahdotte, niin nyt on teillä hyvä tilaisuus tilata näistä revolvereista yksi ennenkuin varastomme on loppuun myyty. Se voi olla tarpeen täällä ja vanhassa maassa. Tässä me osoitamme teille useamman lajisia revolvereita, joita voitte ostaa Amerikassa. Myöskin lyhyesti selvittämme jokaista. Tässä ne ovat:

No. 1. Automaattinen revolveri, "Browning", 32 caliberin, valmistettu parhaasta mustasta teräksestä, kakelmakasininen, kerran täytettynä voi pi sillä ampua 15 laukausta yhtä jouluksasti kuin konekiväärillä, ilman vähintäänkin pauketta. Se on kaunisti päällystetty, taataan usemmaksi vuodeksi. Hinta ainostaan \$21.50.

No. 2. Veitsi ja revolveri yhdistettynä. Joka ei ole nähnyt tätä revolveria, ei voi uskoa, että siinä on veitsi ja revolveri. Tämä on jokaisen mieltä kiinnostava. Kaikki on nikkelillä. Veitsen terä on niin terävä, että voitte ajaa sillä parrankin, ja voi pi sitä kuluttaa liivinkin taskussa. Hinta \$5.95.

No. 3. Nikkelöity revolveri, 32 caliberin, viisi kertaa laukeava. Piennempää kokoa ja hyvin kaunisti tehty. Hinta \$9.95. Sama, mutta kuusi kertaa laukeava, hinta \$11.95.

No. 4. Revolveri—lakapuolelta lauttava—32 caliberin viisi kertaa laukeava. Tämä revolveri lähettää kuulat automaattisesti ja valmistus on hyvin sievä. Pientä kokoa, sievän näköinen. Hinta \$14.25. Samanlainen, paitsi 35 caliberin, poliisien lajia, mustaa nikkelillä, hinta \$16.25.

Huom.— Henkilö, joka tilaa jonkun näistä revolvereista, merkitsee revolverin numeron ja hinnat tilaukseensa. Lähettäen tämän ilmoituksen meille, liittäen \$1.00 kirjeeseen, täyden nimen ja osoitteen kanssa, niin me lähettämme viivyttelemättä revolverin. Postimies kun tuo teille revolverin, niin silloin maksatte lopun hintaa.

Meidän revolverit ovat kaikki taattu. Jos te ette olisi tyytyväinen, niin rahan palautamme teille.—Tilaukset tulisi lähettää seuraavalla osoitteella:

UNION PROTECTIVE COMPANY

748 No. Robey St., Dept. 17,

CHICAGO, ILL.